

Nummer 23

1. December 1910

59. Aargang

Var Kristus en virkelig historisk Person?

Naar Talen er om Beviserne for Kristendommens Vægt er der et Spørgsmaal, som det er meget vigtigt at faa besvaret tilfredsstillende, nemlig dette: Har Jesus af Nazareth virkelig eksisteret? Dersom han kun er en opdigtet Figur og ikke en sand, virkelig Person, faa maa den hele kristne Religion nødvendigvis være et Bedrag fra Begyndelse til Ende. Den vil da ikke fortjene en alvorlig Undersøgelse; man kan da ligesaa godt slutte sig til Druidernes Overtro eller antage de gamle Grækere's Filosofi. Spørgsmaalet: Har Jesus Kristus virkelig nogeninde eksisteret? maa derfor først klares.

Hvis Nogen spurgte os, hvorfra vi vidste, at Julius Cæsar i gamle Dage erobrede Stor-Brittanien, hvorledes vilde vi da besvare dette Spørgsmaal? Maaste vilde vi svare, at alle lærde Mænds samstemmende Vidnesbyrd desangaaende udelukkede enhver Tvivl, og til dette Svar var der Intet at sige, eftersom saadanne Vidnesbyrd jo ere de eneste Kilder, af hvilke Mennekeheden kan øse.

Der findes imidlertid altid Skeptikere (Tvivlere), og disse kunne maaste ræsonnere saaledes, at den Historie om Julius Cæsar er sat i Omløb for mange Aar siden af nogle Menneſter, som kun havde til Hensigt at bedrage Andre, og da Tiden savnede baade Interesse og Dygtighed til at undersøge Sandheden deraf, vandt Historien Tiltro og blev efterhaanden til en nedarvet Tradition, som alle Menneſter troede.

Hvordan skulle vi nu stille os overfor saadanne Tvivlere? Først

vilde vi maaste nævne de endnu vedligeholdte Beretninger angaaende Cæsar, hans Indtagelse af Gaul og hans senere Angreb paa de engelske Ær. Dernæst vilde vi gjøre opmærksom paa, at disse Tildragelser ere blevne bekræftede af senere Historikere i det romerske Rige, som i deres Bærker ofte omtale Storbritannien som en romersk Provins, der blev styret af et romersk Overhoved, som til sin Raadighed havde en romersk Armee under Generaler, hvis Navne ere bevarede, efter som de bleve udnævnte eller afskedigede. Vi vilde yderligere anføre de mange romerske Levninger, som stadig bringes for Lyset i de forskjellige Dele af Landet, nævne, at romerske Navne og Endelieer knytte sig til mange Steder, at Ruiner af romerske Mure endnu findes i det nordlige England, og at Murelevninger af et mægtigt Amphiteater endnu kunne ses ved Dorchester; ved alle disse Ting vilde vi betragte det som fuldstændig fastslaaet, at Romerne virkelig havde besiddet Landet, og det vilde være et Brud paa alle i det daglige Liv gjældende Beviser, hvis man til Trods for alt det Anførte vilde benægte, at Julius Cæsar havde udført disse Ting. Dersom alt dette endda ikke kunde overbevise Tvivlerne, saa vilde vi tro, at de fuldstændig savnede Forstaaelse, eller at de vare hildede i Fordomme, eller at de forsætlig spillede Tvivlerens Rolle.

Beviserne paa, at Jesus har levet og virket her paa Jorden, ere af lignende Art, men langt talrigere. En ulærd Mand vil i dette Tilfælde søle sig tilfredsstillet ved et lignende Vidnesbyrd, som i det daglige Liv tilfredsstiller ham i enhver anden Sag, der ligger udenfor hans personlige Kundskab; men de mest kompetente Mænd i alle eiviliserede Nationer have erklæret, at Jesus har levet og eksisteret. Selv de, som ere Modstandere af hans Religion, tilstaa, at han har været til, men en saadan Indrømmelse vilde de aldrig fremkomme med, hvis de ikke havde fundet Beviserne aldeles uimodsigelige. Tydelige og talrige Beviser ere fundne af samtidige Historikere, og de forsøges endog i vor Tid.

Jesus skrev ingen Selvbiografi som Cæsar; heller ikke efterlod han sine Lærdomme nedskrevne som Plato eller Winhamed; men vi have fire Levnetsbeskrivelser af ham, der ere skrevne af fire forskjellige Forfattere, de saakaldte Evangelister. Tre af disse have særlig behandlet hans Liv og Handlinger i Galilæa og den Fjerde hans Lærdomme og hans Liv i Jerusalem. Af disse Forfattere var Matthæus en Tolder eller Skatteopkræver, Lukas var Læge, Johannes var en Fisker fra Galilæa og Markus, hvis Hændring vi ikke kjende, var en Kompagnon af en anden Sømand ved Navn Peter, hvem man antager har ydet ham Materialet til hans Evangelium og maaste tilset Arbejdet. I alle disse fire Evangelier er der en saa fuldstændig Overensstemmelse med Hensyn til Frelserens Liv og Handlinger, at det i enhver Ret vil blive antaget som fuldgjældigt Bevis paa Jesu Liv og Død. Men der er alligevel saa megen Forskjel i Beretningerne, at det tydelig kan ses, at der ikke har

fundet nogen Saammenrottelse Sted mellem Forfatterne for at fremstafte en Bog, der kunde bedrage Verden. Foruden disse fire Levnetsbeskrivelser, findes der en Serie af Breve, skrevne af en af Jesu Samtidige, en Person af Højsind og stor Dannelse, som en Gang var en heftig Modstander af Jesus og hans Lære. Disse Breve bestryker fuldtud Sandheden af de fire Evangelisters Beretning om Nazarærens Liv og Levnet. At disse Breve og Beskrivelser virkelig stamme fra de Personer, hvis Navne de bære, er fuldstændig bevist, og de ere ligesaa paalidelige som nogen Beretning og Skrivelse, der nu eksisterer; thi de ere hidtil blevne citerede og citeres vedblivende over hele Verden af fremragende Skribenter. Saaledes henvises der f. Ex. ofte til Matthæi Evangelium af Skribenter i den apostoliske Tidsalder, saasom Barnabas, Clement fra Rom, Polycarp og Papias; ja, den Sidstnævnte paastaar endog, at nævnte Evangelium er hans Arbejde. Paa lignende Maade er Markus' og Lukas' Evangelier omtalte, ligesom ogsaa Johannes Evangelium fuldstændigt er tilkjendt ham, som den retmæssige Forfatter.

Hele den kristne Verden kjendte fra Begyndelsen Evangeliernes Væghed; nu maa vi desangaaende nøjes med Hentydninger, Citater og Bekræftelser fra og ved senere Historikere; men heldigt er det for os, at der ifølge Guds vise Styrelse virkelig findes saa Mange af uigjendrivelig Kompetence og uomstødelig Paalidelighed, der have ydet os saadanne Vidnesbyrd, som vi netop behøve i disse Tilfælde.

Da vi nu vide, at der findes fire troværdige Beretninger angaaende Jesu Liv og Død, og at deres Paalidelighed bekræftes af talrige Skribenter lige fra den første Tid til nu, saa bliver det næste Spørgsmaal, om disse Beretninger ere Romaner eller sand Historie, om Jesus var en ideal Mand, hvem Skribenterne have forestillet sig saaledes i en eller anden beregnende Hensigt, eller om han var en virkelig Person, født i Bethlehems og korsfæstet i Jerusalem. Dette Spørgsmaal kan strax beivares. Tilstedeværelsen af Kristus, ligesom Domieisterne bleve til, fordi der fandtes en Domie, paa hvis Mission de troede. Den lutherste Kirke er et levende Vidne om, at der eksisterede en Luther, ligesom det wesleyanske Samsunds Tilværelse viser, at der har været en John Wesley, hvis Lærdomme dets Medlemmer troede og antog. Mænd og Kvinder forlade ikke gjerne gamle religiøse Samsund og Forbindelser for at slutte sig til et, der kun eksisterer i den menneskelige Hjerne. Hvordan skal man kunne forstaa, at den nidkjære Saulus fra Tarsus kastede alle sine Hensigter i Livet til Side, hengav sig selv til at vidne om Guddommeligheden af den forhadte Jesus og udsatte sig for Lidelser, Forsølgelse og Død, dersom Jesus kun var en opdigtet Roman Hero?

Hvorledes kunde den bigotte Jøde, den forfinede Græker og den verdenserobrende Romer slutte sig til den hadede og foragtede Nazaræers

Sekt, hvis den kun var en poetisk Formation? Alene dette vilde have været et større Under end alle de øvrige Under, som Biblen beretter om. Nej, der maa have været en virkelig levende Jesus, ellers vilde der ikke været Noget, som havde troet paa ham, og som bleve kaldte Kristne. Faktum er, at der fandtes Kristne, før Evangelierne bleve skrevne. I Begyndelsen var der Menneſter, som ikke personlig havde levet med Jesus, men som ved mundtlige Vidnesbyrd angaaende ham annammede Tro paa hans Værdomme; Lukas' Evangelium synes at være sammensat af saadanne Overleveringer; derimod vare Matthæus og Johannes selv Djen- og Drevidner til det, hvorom de skrev. Det synes, som om Lukas har ordnet og samlet alle de Beretninger, som de mange af Jesu Disciple, der vare med fra Begyndelsen, selv havde set og hørt. Men derfor var den kristne Kirke ikke selv Staberens af Evangeliet; det eksisterede før den, og Evangelierne ere kun Optegnelser af saadanne Tildragelser, som forklare den ellers uforklarlige Tilstedeværelse af det kristne Samsund. Og Tilstedeværelsen af Kristne, forenede i et Samsund med Tro paa Jesus som den sande Kristus ligesom den Dag, han døde, er konstateret ikke alene af kristne Skribenter, men ogsaa af hedenſke.

Den romerske Historiker Tacitus erklærer, at under Nero, den tredie Kejser efter Tiberius, i hvis Regjeringstid Pontius Pilatus forskæstede Kristus, vare Kristne talrige baade i Kejserstaden og i det omliggende Land, og han beskriver selv omstændelig de frygtelige Videlser, som den blodtørstige Tyran lod dem gienngaa, netop fordi de troede paa Kristus. Historikeren Plinius beretter, at hans Distrikt var oversvømmet af Mænd og Kvinder, som troede paa Kristus som deres Gud. Fra den Tid læse vi om, hvordan de udbredte sig over hele Jorden til Trods for Alt, hvad der gjordes for at standse dem, indtil Konstantin den Store enten ved Paavirkning eller Overbevisning bekjendte sig til Kristendommen og indførte den i sit eget Rige. Hedenſkabet maatte snart vige Pladsen for Kristendommen; selv de barbariske Nationer, som fra de nordlige Lande som et Vandstøl oversvømmede Italien, annammede de Overvundnes Religion. Paa denne Maade blev Kristendommen blandet med Overtro og Bildfarelser, der holdt sig, indtil de delvis bleve udryddede ved Reformationen.

Hvis vi derfor ved nogle Levninger af romerske Antikviteter kunne overbevise os om Vægheden af romersk Historie, naar den meddeler, at Julius Cæsar underlagde sig England, hvor meget stærkere Bevis have vi da ikke paa, at Jesus virkelig har været til, naar vi se de Ordinanſer, som endnu udføres i de kristne Kirker. Der udføres ikke en Daabshandling, uden at det er et Vidnesbyrd om Jesu Befaling: „Gaar derfor ud i den ganske Verden, lærer alle Folk og døber dem i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn“. Der udføres ikke en Kommunion

uden at det vidner om Afstedskalken, som Jesus paalagde de Troende at vedblive med som et Minde om ham; der er ingen Sabbatsdag, der bringer sød Fred og Hvile fra daglig Arbejde og Slid, uden at den minder om, at Jesus døde og opstod fra Graven.

Kristendommen eksisterer, fordi Jesus levede. At opdigte en ideal Karakter som Jesus var aldeles umuligt for Evangelisterne; de vare kun i Stand til at meddele det, de selv havde set og hørt. At opdigte en ideal Jesus var ikke alene mere, end de magtede, men det overgik selve deres Tidssalder. Vi kunne trygt paastaa, at ingen nok saa lærd og indsigtsfuld Mand var saa langt forud for sin Tid, at han kunde opdigte og fremstille en saadan Karakter. Vi kunne derfor ogsaa være aldeles sikre paa, at havde de forholdsvis ulærde Jøder forsøgt paa at skabe et Billede efter deres eget Sind, da vilde de have tillagt deres Hero alt det, som i deres Tid nationalt set kunde have gjort ham mest fuldkommen. Havde de fremstillet en religiøs Mand, saa vilde de have forenet Udtrykkene i en Farisæer og en Esseer, meget sambittighedsfuldt efterlevende Vædsternes Traditioner og fremvisende et strengt Gudfrygtighedsstin, der af Mange betragtes som sand Hellighed, og hvis de skulde have fremstillet en patriotisk Mand, da vilde de have indgivet ham Manden af Makkabæus eller en anden af de gamle Israels Kæmper. En, som i Stilhed sørgede over sit Lands Nedværdigelse, men stadig paa Bagt mod de indtrængende Romere, utrættelig i at opflamme til Modstand og Hævn over disse deres mægtige Fjender. Skulde de have fremstillet en Messias, vilde de have dannet ham som en Krigsfyrste til Hest i Epidisen for sin Armeé for at fejre og sejrende.

Men hvor vidt forskjellig er den Jesus, som virkelig er beskrevet! Istedetfor at dyrke deres bestaaende Religion angriber han den med ubarmhertig Skarphed og siger, at den er hverken mere eller mindre end formelt Hykleri og en himmelforhadt Selvretfærdighed. Istedetfor af de opildnende og pralende Egenstaber at skabe Heroer giver han sine Betsignelser alene til „ydmyge og rene af Hjertet“ og Fredsmægleren. Hans Befaling er at elske Fjenden og bede for Forfølgeren. Istedetfor at optræde som en David eller en Salomon lader Messias sig træde i Støvet som en Orm og overgiver sig selv til at lide Korsfets Død.

Hans Karakter og hans Lærdomme staa i den skønneste Harmoni, uhørte, som de forekom i de Dage, og uhørte, som de endnu forekomme alle ukristelige Mennesker i vore Dage; men denne Karakter er den nobleste og reneeste, som endnu er undfanget i et Menneskes Begreb, og kun en saadan Messias kunde frelse en vildfarende og døende Verden. Hvis den højeste Genius kun er lidt foran det nationale Begreb om den højeste Excellence, hvordan kunne da disse Borgere i Galilæa have fremstillet for os en saa fuldkommen Karakter, hvis Dyder stod i stærk Modfætning til den nationale Opfattelse, men som dog ved nærmere

Kjendskab viste sig at være den højeste Grad af Humanitet. Mon en Skatteopkræver, henhørende til den laveste Klasse af Bevolkingen, kunde have skrevet Jesu Bjergrædiken eller den største af alle Tragedier, den paa Golgata? Mon en Fisker som Johanne's kunde have opfundet den guddommelige Tale i Jerusale'm? Mon Evangelisterne, idet de berette om Tegn og Undergjerninger af deres Mester, vilde have afveget fra det naturlige og tænkelige i den Grad, at de havde samlet Beretninger, der saa enestaaende passede netop til hans Natur og Lærelsetninger? Nej, dette vilde have været umuligt. Geniet er nemlig ikke indskrænket til nogen bestemt Klasse.

Maaden, hvorpaa og ved hvem disse Beretninger ere fremkomne, afgiver et uomstødeligt Bevis paa, at det er paalidelig Historie og ingen opdigtet Roman. Hvem hørte nogensinde om fire Mænd, som slog sig sammen om hver især at skrive en Roman om en og samme Person? Flere Personer kunne vel deltage i Udgivelsen af eet Værk, saa at En skriver en Part og en Anden skriver maaste en anden Part; men den største Forsigtighed maa da iagttages, for at der ikke skal indsnige sig nogen Uoverensstemmelse i de forstjellige Dele; Formen kan godt være forstjellig; men Kjendtgjerningerne maa ikke rokke.

Men Evangelisterne give os fire forstjellige og af hverandre uafhængige Biografier; hver af dem behandler Jesu Liv fra Fødsel til Død; hver af dem bruger sin egen Form og Stil, der tilfulde viser, at de have arbejdet hver for sig, men de samstemme i Hovedtrækkene vedrørende Lærdomme og Handlinger, saaledes at Jesus er ganske den samme hos den Eine som hos den Anden. Tag en Fisker, en Apotheker og en Afcisebetjent i vor Tid og giv dem den Opgave at beskrive en Karakter, hvis Fuldkommenheder skulle overgaa endog den almindelige Opfattelse, og hvis Fødsel, Opdragelse, Liv og Død ogsaa skal være forstjellig fra alle Andre's. Dersom nu disse tre skrive hver sin Beretning, mon de da kunne producere Noget antageligt og sammenhængende, naar det skal overgaa alle nu-existerende Idealer og endda være i fuldbendt Harmoni med de højeste Principper og Begreber om Moral? Vi kunne trygt sige, at dette formaa de aldrig til Trods for de mange store Fordele, som vor Tid besidder i Sammenligning med Apostlenes. Men endnu mere umuligt vilde det have været for Matthæus, Markus, Lukas og Johannes at skrive de fire Evangelier, hvis de ikke havde set og kjendt ham.

Altsaa er Jesus ikke en romantisk Skabning eller poetisk Figur, men derimod en virkelig levende Person. Selv Gudsforuægttere kunne ikke finde Noget at udsætte paa hans Karakter. Vi selv ere i Uoverensstemmelse med vore egne antagne Principper forpligtede til at stræbe efter den højeste Grad af Dyd — at blive gode Mænd og gode Borgere; Dyden bringer sin egen Belønning. Et af de virksomste Midler til at

voge i det Gode er at studere og efterligne saadanne Personer, som ere blevne fremtrædende ved deres Dyder og Godhed, at omgaae de Gode, enten Levende eller Døde, og nyde deres Aand; vi ville da forbedres meget hurtigere end ved at overlæsse vor Sukommelse med Befalinger og vort Sind med Motiver. Dersom vi da istedetfor at nedsynke til usle Sensualister skulle rejse os til ædel Manddom, blive maadeholdne og endda nyde Alt, blive strengt retfærdige og dog inderlig barmhjertige, blive upartiske og godgjørende og blive istand til at hæve os over Menneskehedens mange Smaaligheder og Hykleri, da maa vi studere Jesu Karakter og efterligne hans Fuldkommenheder. For at kunne det maa vi ubetinget give os helt og holdent over til ham; denne Forpligtelse kunne vi ikke undgaa. Hvis vi skulle gjøre vor fulde Pligt, maa vi sætte vor hele Tillid til ham; hans Aand vil da blive vor Styrke og vor Ledestjerne. Da vil det Ny Testamente blive en velsignet Bog med nyttig Læsning og Lærdom og ikke Gjenstand for gemene og upassende Bittigheder af ugudelige og vantro Personer. Millennium Star.

Kys Mismødet hart.

En omsorgsfuld Fader talte til sin tankeløse Datter saaledes: „Min Datter! Jeg ønsker at tale lidt med dig angaaende din Moder. Du har vistnok lagt Mærke til det mismodige Udtryk i din Moders Ansigt. Du er ikke Marsag til dets Tilstedeværelse; men det bliver din Pligt at drive det bort. Jeg ønsker at du vil staa op i god Tid i Morgen tidlig og berede Frokosten; naar saa din Moder kommer og ser dette, vil hun udtrykke sin store Overraskelse, du skal da gaa hen og omfavne hende idet du trykker et varmt Kys paa hendes Læber, og du kan ikke forestille dig hvordan det vil opklare hendes besværede Smil. Du skylder hende forøvrigt et Kys eller to, thi ikke saa længe siden, da du var en ganske lille Pige, kysede hun dig, da ingen andre fristedes til at berøre de opsvulmede og feberhede Læber. Du var den Gang ikke saa tiltalende, som du er nu. Gjennem lange Aar af din Barndoms Solstin og Skygge var hun altid rede til at bortkysse Smerte og Pine fra dine smaa, snavsede runde Hænder, naar de, efter den første Stjærmydsel med vor haarde Verden, havde modtaget sine første Strammer“.

Kjære Væser! Hør dette og gjør ligesaa. Det er den billigste Familie-medicin i Handelen, forefrevet af Overlægen for alle Læger, forsøgt og godkjendt af tusinde lykkelige Sjæle. „Et venligt Ord bortvender Brede“ og bør anvendes i enhver Sidste-Dages Helligs Familie. Resultaterne vil blive overraskende og tilfredsstillende.

Torsdag den 1. December 1910.

Til Præster og Presse i hele Skandinavien.

Disse to mægtige Faktorer i den offentlige Menings Tjeneste synes at have særlig Interesse af at fremstille De Sidste Dages Hellige i det fletteste Lys, og det er navnlig Sædeligheds-spørgsmaalet, der fremdrages, naar Talen er om os; medens de kunne spytte os i Ansigtet og udføre Stimands-handlinger paa os og vort hele Kirkesamfund, nægtes der os stadig Lejlighed til at tage til Gjenmæle og forsvare os. Derfor ville vi her i vort eget Organ „Skandinaviens Stjerne“ optage en officiel Skrivelse fra Kirkens Første Præsidentklub til Missionens Præsident, Andrew Jensen, der har til Hensigt at bibringe enhver hæderlig og sandhedskjærlig Præst og Redaktør saavel som Andre den rene og uforfalskede Sandhed angaaende Mormonsfolkets moralske Stilling, særlig vedrørende det saa meget omtalte Flerkoneri, som vore Modstandere først og sidst larme over til Trods for, at det i de sidste 20 Aar ikke har fundet Sted hos os. Men man har behandlet alle vore Protester med Foragt og stadig stemplet os som Lovovertrædere og Syndere.

Skrivelsen lyder saaledes:

„De vil erindre, at Præsident Joseph F. Smith ved Generalkonferencen i April 1904 redegjorde for Kirkens Stilling angaaende Flerkoneri, hvilken Redegjørelse senere blev publiceret og lyder saaledes:

Da der er flere Rapporter i Omløb om, at Ægteklub i Flerkoneri er bleven indgaaet til Trods for den officielle Deklaration af Præsident Woodruff den 26. September 1890, almindeligvis kaldet „et Manifest“, udstedt af Præsident Woodruff og vedtaget af Kirken ved dens Generalkonference den 6. Oktober 1890, hvilket Manifest forbød alt Ægteklub, der stred mod Landets Love, saa erklærer og bekræfter jeg, Joseph F. Smith, Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, at der siden den Tid ingen saadan Bielseshandling er bleven udført med denne Kirkes Sanktion, Tilladelse eller Kundskab, og jeg erklærer herved, at saadant Ægteklub er forbudt, saaledes at dersom nogen Embedsmand eller noget Medlem af denne Kirke deltager i en saadan Handling, skal han, som udfører den, og de, som den udføres paa, behandles som Overtrædere mod Kirken og holdes ansvarlige derfor ifølge dens Love og Regulativer, hvilket vil sige Udelukkelse fra Kirken.

Derpaa blev følgende Resolution enstemmigt vedtaget:

„Vedtaget, at vi, Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af „Sidste-Dages Hellige, forsamlede i Generalkonference, herved bifalde og antage Præsident Joseph F. Smiths Deklaration, som netop er givet i denne Konference, vedrørende Ægteklub med flere Husfruer, og at vi ville understøtte Kirkens Udøvelse af Loven mod saadant.“

Efterat Kirken havde talt saa tydeligt, ansaa vi det for afgjort, at ingen af dens Medlemmer vilde overtræde den vedtagne Resolution, som blev gjentaget baade offentlig og privat; ikke desmindre finde vi, at nogle Personer have an-

masjet sig Myndighed til at udføre den forbudte Handling, saa at Mænd og Kvinder have indgaaet saadant Egetskab ved deres Administration.

Disse Overtrædere ere blevne dragne til Ansvar derfor og udelukkede af Kirken. Stadspræsidenternes Opmærksomhed er bleven henledt paa laadanne Tilfælde, og Instruxer ere givne om at stille det Forlangende til Biskopperne i de respektive Ward, at de skulle passe, at Resolutionen respekteres og Lovene overholdes."

Undertegnet: Joseph F. Smith.
 Anthon S. Lund.
 John Henry Smith.
 Første Præsidentstab.

Dette bør være tilstrækkelig Oplysning for Enhver, som hidtil har været af den Mening, at Polygamiet tilstodes og praktiseres blandt os som Individuer og sanktioneres af Kirken. For og Uædelighed straffes af den verdslige Domstol med Fængsel eller Bøder eller ogsaa med begge Dele, og Kirken udstøder dem, der gjøre sig skyldige deri. Hvad mere kunne vore Modstandere forlange? Og selv om Moralens blandt Mormonerne har sine Mangler, saa behøver den ikke at frygte for en Sammenligning med deres, der raabe saa højt op om Uædeligheden hos os. Nazareerens Ord fordem kunne passende anvendes her: „Hvo iblandt eder, som er ren, kaste den første Sten“.

Brøder A. A. Samuelsen i den danske Rigsdag.

Under Finanslovdebatten i Rigsdagen omtalte Folketingsmand F. F. Samuelsen fra Aarhus den 25. Oktober d. A. blandt en hel Del Ting vedrørende den Kreds, han repræsenterer, tillige en Sag, som kan have stor Interesse for „Skandinaviens Stjerne“'s Læsere, fordi denne Sag vedrører os som Sidste-Dages Hellige.

Br. Samuelsen omtalte et efter hans Mening Myndighedsmisbrug, som havde fundet Sted fra d'Hr. Præsters Side overfor os i Aarhus.

Sagen drejede sig om, at der for ganske kort Tid siden var død en Enke, som tilhørte de Sidste-Dages Hellige; Dagen før Begravelsen forespurgte Præsten Samuelsen, om Loven af 1907 gav os Ret til selv at foretage Begravelsen, hvortil han svarede ja; men trods dette blev der 1 Time før Begravelsen skulde finde Sted, fra Stiftsprovsten sendt Bud til dem, der havde med Arrangementet af Begravelsen at gjøre, med udtrykkelig Forbud imod at foretage noget som helst ved Graven; vi maatte ikke synge vore egne Salmer, ej heller tale ved Graven.

Dette, paastod Br. Samuelsen, var i Strid med Loven vedrørende Begravelser m. v., som han selv havde været med til at vedtage, og han oplæste et Par Paragraffer af Loven, som klart viste, at Præsterne

i deres Fanatisme imod de Sidste-Dages Hellige havde begaaet Myn-
dighedsmisbrug, efter som denne Sag ikke vedkom Præsterne; Samuelsen
oplyste tillige Ministeren om, at han trods Forbudet havde talet ved
Graven.

Kirkeminister Appel svarede den 29. Oktober i Rigsdagen og ud-
talte, at Loven af 1907 var skrevet saaledes, at den var letsfattelig.
Han kunde ikke forstaa, at en Præst havde lagt Hindringer i Vejen,
navnlig naar Samuelsen havde givet Præsten Raad i den foreliggende
Sag, inden Præsten gjorde sin Indvending. Sagen er den, udtalte Mi-
nisteren, at man i Aarhus som her i Kjøbenhavn har en blandet kom-
munal Kirkegaardsbestyrelse, og naar Taler er om en borgerlig Be-
gravelse, saa er det slet ikke nødvendigt at henvende sig til nogen Præst,
men saa kan man anmeldte for Kirkegaardsbestyrelsen, naar man agter
at afholde Begravelsen, og det er tilladt i Henhold til den Lov, som
det ærede Medlem selv citerede, at synge en Salme og tale ved Graven
uden særlig Tilladelse, men en anden Sag er det, naar der er Tale
om en Begravelse, hvortil man vil bruge et eller andet bestemt Ritual,
saa maa dette Ritual være godkjendt af Kultusministeriet, men da der
i det foreliggende Tilfælde, saavidt jeg forstod det ærede Medlem, ikke
var Tale derom, vilde det ærede Medlem jo aldeles ikke have behovet
at tage Hensyn til en mulig Indvending fra Præstens Side. Det ærede
Medlem ønskede, at jeg skulde som Kirkeminister udtale mig om den
Sag. Jeg finder det ganske ufornødent, for jeg synes, at Loven taler
klart og tydeligt om hele dette Forhold.

Vi takke Broder Samuelsen for hans Arbejde i denne Sag og for
de Oplysninger, han har ydet os; vore Kirkemedlemmer ville nu vide,
hvad de have Ret til at gjøre, naar vi i Danmark stæder en af vore
Kjære til Hvile i en offentlig Begravelsesplads. De uhyggelige Scener,
som undertiden ere blevne opførte ved Begravelser, ville herefter kunne
undgaa, og den stedlige Præst bør betragte sig som udenfor Handlingen,
med mindre han anmodes om at „forrette“. Red.

Politimester Buch og Marmanerne.

I Gaar Aftes, Torsdag den 10. Novbr., havde vi Besøg af en
dansk-amerikansk Journalist, Andrew Jensen, der var ankommen hertil
for at holde Foredrag i Postgaardens Sal om Mormonerne i Salt-
søstaten.

Fr. Jensen meddelte os, at han ved sin Ankomst hertil var bleven
kaldt til Politimesteren, der havde nedlagt Forbud mod, at han fore-
viste sine Udsbilleder. Jensen havde berejst hele Jylland og Sjælland,

uden at der fra Autoriteternes Side var lagt ham den mindste Hindring i Vejen. I Samtalen med Politimesteren havde han tilbudt at lade sine Billeder censurere af Politiet, naar bare han maatte faa Tilfaldelse til at opfylde sine Forpligtelser overfor Publikum.

For at erfare, hvorledes Politimesteren saa paa Sagen, ringede vi ham op i Telefonen og spurgte, om den af Hr. Jensen givne Fremstilling var korrekt. Politimesteren besvarede dette bekræftende. Han kunde ikke forbyde, at Hr. Jensen holdt Foredrag, men Udsbilledernes Fremvisning kunde han forbyde, og han havde gjort det, fordi Mormonernes Være indeholdt noget strafbart, som selv den frie amerikanske Stat ikke vilde taale.

Det var naturligvis Flerkoneriet, Politimesteren ikke syntes om, hvortil vi bemærkede, at dette nu til Dags slet ikke var udsendt her i Landet, hvorfor vi mente, at der ikke var nogen særlig Anledning til at tage saa kraftig fat paa Mormonerne. Politimesteren var dog ubønhørlig, og hvis Hr. Jensen trodsede Forbudet, havde Politiet Ordre til at beslaglægge Udsbillederne og Apparatet.

Vi havde egentlig slet ikke tænkt paa at overvære Hr. Jensens Foredrag, men vor Nysgjerrighed var vakt, og ved 8-Tiden gik vi hen til Mødet for at høre, hvad Hr. Jensen havde at sige om Mormonerne. Det vil antagelig glæde Politimesteren — og særlig Pastor Vægstrup — at høre, at Salen var fuld til sidste Plads.

Hr. Jensen talte i det væsentlige om det Pionerarbejde, som Mormonerne havde udrettet i Saltløstaterne, hvor de endelig havde faaet Lov til at leve i Fred. Nogen egentlig Propaganda for Mormonismen beskæftigede Taleren sig ikke med. Om Flerkoneriet sagde han, at dette var forbudt ved Lov, og aldrig havde været mere udbredt i Utah end her i Europa. Han fraraadede Alle at rejse til Amerika, hvor Kampen for Tilværelsen for Tiden var mere brydsom end her hjemme.

Folk lyttede opmærksomt til, hvad Hr. Jensen fortalte dem om „de Sidste-Dages Hellige“, og der herskede absolut Ro og Orden under hele Mødet, hvilket vistnok var en stor Skuffelse for Politiet, der sikkert var beløbet paa, at der blev Sjov i Gaden, hvilket jo havde været en kjærkommen Anledning til at hævde Mødet. Man kan mene om Mormonerne, hvad man vil. Ingen kan bestride, at de har bygget et stort Samfund op fra bar Bund langt ude i Vestens Ørken og Bjerge.

I et Land, hvor vi ifølge Grundlovens Bud har Religions-, Forsamlings- og Pressefrihed, maa vi absolut misbillige, at denne Sekt forfølges med Forbud, som maaske kun gjøre den modsatte Virkning af, hvad man havde tænkt sig. Politimester Buchs Forbud kan meget let udnyttes som en virkningsfuld Reklame Landet over for Mormonismen. Folk vil i store Skarer strømme til for at se de Billeder, som Politiet i Nyborg har forbudt. — Og dette har næppe været Politimesterens Henfigt. (Nyborg Social-Demokrat.)

Foranstaaende Artikel er fremkommet, fordi Nyborgs Politimester nægtede Præsident Andrew Jensen Tilladelse til at fremvise en Serie Udsbilleder, der fremstillede Scener af det hellige Land, Frelserens Liv, Scener af Mormontkirkens Historie samt af Industri, Agerbrug og Arkitektur i Utah, og Grunden hertil var udelukkende den, at de handlede om Mormonerne og fremviste nogle gode Sider af det forhadte Folks Liv. Den egenmægtige Embedsmand fik jo sat sin Villie igjennem, hvad Udsbillederne angaar, men Foredraget kunde han ikke forbyde, saa gjerne han end ønskede. Folket stjænkede Foredragsholderen sin Sympati og fik mere at høre angaaende Mormonismen, end Politimesteren havde beregnet.

Det synes uforklarligt, at Antipatien virkelig kan være saa stor mod et Folk, som søger at leve et hæderligt og uanstødeligt Liv for Gud og Mennesker, som om nævnte Øvrighedsperson var Hovedsmand over en By fyldt med kanoniserede Helgener.

Vi have nu imidlertid indsendt en Klage til Justitsministeren over det foresaldne og udbedt os hans Tilladelse til at gaa i vort lovlige Grinde, og vi føle os forvissede om, at vort Andragende vil blive bevilget.

„Vi føle os meget taknemlige mod Nyborgs „Social-Demokrat“, som vovede at tale vor Sag og paa en saa frifindet Maade behandle det nævnte Tilfælde. Nu ville vi se, hvor Mange der vove at optage den Artikel, saaledes som de strax gjøre, naar det drejer sig om en Artikel med et for Mormonerne ufordelagtigt Indhold.

Missionsngheder.

Ankomst. Onsdag den 23. November ankom følgende Uldster fra Zion for at virke i den standnaviske Mission: Peter Andreasen fra Smithfield og Ferdinand C. Sørensen fra Spring City, Utah, samt John C. Christensen fra Central, Idaho.

Beskikkelse. Uldste Peter Andreasen er beskikket til at virke i Kjøbenhavn, Ferdinand C. Sørensen i Kristiania og John C. Christensen i Aarhus Konference.

Afslusning. Følgende Uldster ere hæderligt løste fra deres Missionsvirksomhed i den standnaviske Mission med Tilladelse til at rejse hjem: Hans P. Andersen fra Kjøbenhavns Konference, Charles S. Sørensen fra Aalborgs Konference, Niels J. Larsen, Louis M. Breinholt og William D. Norman fra Aarhus Konference. Disse Brødre ville afsejle fra Liverpool den 8. December med Dampskibet „Dominion“.

Efferaarskonferencen i Trondhjem

aabnedes Fredag den 21. Oktober Kl. 8,30 Aften i „Vituben“s Lokale, der var lejet i Anledning. Tilstede af det arbejdende Præstedømme vare: Misjonspræsident Andrew Jensen, Konferencens Præsident James U. Stevensen og 13 Eldster samt mange Hellige og deres Benner. Dette Møde, som tilhørte de Kvindelige Hjælpeforeninger, blev aabnet med Salmen: „Fader vor paa Himlens Trone“. Bøn af Eldste James M. Jensen. Salmen: „Hav Tak for Profeten, du sendte“.

Præs. Stevensen bød de For samlede Velkommen og dvælede ved den store Betydning, disse Hjælpeforeninger have for Kirken baade her i disse Lande og i Zion. Eldste James M. Jensen afgav Rapport fra Narviks Gren, da ingen af Søstrene, som udgjøre denne Grens Bestyrelse, vare tilstede paa Grund af den lange Sørejse; Eldste Leo W. Greenhalgh aflagde Rapport fra Namfoss og Junius M. Sørensen fra Røros.

Søster Julie Andersen aflagde en god og tilfredsstillende Rapport over Trondhjems Forenings Virksomhed, hvorefter Eldste Anthon L. Skandhy og Præs. Andrew Jensen talte opmuntrende til de For samlede og viste, hvilket velsignelsesrigt Arbejde disse Organisationer udsolde.

Mødet sluttedes med Salmen: „Atter kraftigt saltes Jorden“, Taksigelse af Eldste James M. Sørensen.

Lørdag Aften Kl. 8,30 tog den egentlige Konference sin Begyndelse. Præsident Stevensen kaldte Mødet til Orden. Salmen: „Nu vi os forsamle her“, Bøn af Eldste Oliver M. Munk, Salmen: „Kom, alle Zions Sønner“. Andrew H. C. Ottesen, Forstander for Tromsø Gren, James M. Jensen, Forstander for Narvik Gren, Leo M. Greenhalgh, Forstander for Namfoss Gren, og Junius M. Sørensen, Forstander for Røros Gren, aflagde Rapporter angaaende deres Virksomhed i disse vidt spredte og besværlige Egne, hvor en stor Del af Rejsen maa udføres med Baad til de Hundreder af Øer og Holme, hvor der bor Folk. Ikke desmindre havde de spredt Tusinder af Skrifter og Bøger, og foruden de faa Hellige havde de vundet adskillige Benner, hvor de bleve venligt modtagne; Fremtidsudsigterne vare meget gode. Præs. Stevensen aflagde Rapport angaaende Trondhjems Gren, hvor Stillingen var god; vor Literatur spredtes, Møder afholdes, Nogle lægges stadig til vor lille Flok, og Udsigterne ere gode.

Til Afvegling sang Koret en Anthem, hvorefter Præs. Jensen benyttede Tiden til at redegjøre for Kristendommens Indførelse i Norge og Stillingen, som den da var. Ulyst kom gradvis: Katholicismen kan lignedes ved Stjerneskær, Luthers Reformation ved Maanens Bys, medens Kristi Kirkes Oprettelse i disse de sidste Dage kan lignedes ved Solens Bys, for hvilket alle Stygger svinde. Han omtalte dernæst paa en

tydelig Maade Vigtigheden af guddommelig Myndighed, der absolut behøves, for at kunne udføre Evangeliets Ordinaner i Guds Sted og med hans Approbation her paa Jorden.

Til Slutning sang Koret en Anthem; Taksigelse af Ældste Alvin E. Olsen.

Søndag Morgen Kl. 10 aabnedes Søndagstolernes Konference med Sangen: „Hvilken smuk og yndig Morgen.“ Bøn af Trondhjems Søndagstoleforstander Hans J. Carlsen, hvorefter Sangen: „Jeg tjener Gud, mens jeg er ung“.

Præs. Stevensen bød de Forsamlede Velkommen og gjorde nogle opmuntrende Bemærkninger angaaende Søndagstolernes Arbejde og velsignelsestrige Indflydelse. Derpaa aflagdes Rapport fra Trondhjems Skole, der i alle Dele var tilfredsstillende. Et godt Program blev derpaa udført, hvorved baade Bestyrelsen, Lærere og Elever fik Lejlighed til at vise Prøver paa deres Flid og Interesse for Skolens Gjerning.

Korte, opmuntrende Taler holdtes derpaa af Ældste Lorenzo Peterson fra Aalborg, Danmark, Præs. James A. Stevensen og Andrew Jensen samt Ældste Anthon L. Skanck fra Utah. Den interessante Søndagstolekonference sluttedes med Sangen: „Diodig maa vi kæmpe“. Taksigelse af Broder Anthon Brodin.

Søndag Eftermiddag Kl. 4 fortsattes Konferencens Forhandlinger. Mødet aabnedes med Salmen: „Salens Konges Præstedømme“. Bøn af Oliver M. Munk, Salmen: „Paa Jorden Gud samler en Stamme saa skjøn“. Følgende Ældster fik derpaa Lejlighed til at udtale deres Følelser og Erfaringer i deres Misionsarbejde: Albert Hagen, A. B. Nielsen, John H. Evensen, David H. Larsen, Oliver M. Munk, Alvin E. Olsen, S. H. Chipman og Earnest A. Jensen, hvorefter

Præs. James A. Stevensen aflagde Rapport over Misionsvirksomheden i Trondhjems Konference og oplæste følgende Statistik: 16 Misionærer, 63,773 Skrifter og 1143 Bøger omdelte, 14,798 Fremmedes Huse besøgte, 1885 evangeliske Samtaler, 212 Møder afholdte, 13 nye Medlemmer tillagte ved Daab, 7 ordinerede til Præstedømmet og 8 Børn velsignede.

Kirkens Generalautoriteter bleve derpaa foreslaede til Opholdelse, saaledes som de nævnedes ved Efteraarskonferencen i Salt Lake City, og Misionsens Autoriteter som følger: Rudger Clawson som Præsident for den europæiske Mission, Andrew Jensen som Præsident over den skandinaviske Mission med Oluf J. Andersen som Translatør og Redaktionssekretær for „Skandinaviens Stjerne“ og Joseph R. Nicholes som Misionssekretær.

James A. Stevensen som Præsident over Trondhjems Konference samt Forstander for Trondhjems Gren med Alvin E. Olsen som Konferencens Sekretær samt Oliver M. Munk, Alvin E. Olsen, J. M.

Jensen, Albert N. Hagen, John H. Evensen, David H. Larsen, Stephen H. Chipman og Earnest E. Jensen som Medarbejdere.

Narviks Gren: Andrew H. E. Ottesen som Forstander med A. Wilford Nielsen som Medarbejder.

Ramsøs Gren: Leo M. Greenhalgh Forstander med Junius M. Sørensen som Medarbejder.

I de øvrige Distrikter vil der i Vintertiden ingen Missionærer virke, men Virksomheden vil koncentreres i de større Stæder, indtil Sommeren igjen letter Samfærdslen.

Efter at Præs. Jensen havde gjort nogle Slutningsbemærkninger, hævdedes Mødet med Salmen: „Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom“. Takfjælselse af Ældste Lorenzo Petersen.

Søndag Aften Kl. 8 aabnedes Mødet med Salmen: „Jorden med sit Blomsterflor“. Bøn af Ældste Anton L. Skanck, Salmen: „Fra Himlens høje Hvælv“. Præs. Stevensen var den første Taler; han dvælede navnlig ved Daaben, dens Nødvendighed og Form og hvem der er passende til at modtage denne Ordinance.

Præs. Andrew Jensen talde derpaa om Nødvendigheden af Fuldmagt og Myndighed til Forvaltning af Guds Riges Ordinancer; det Samfund, som ikke har denne Fuldmagt, har ingen Ret til at udføre de Embedsfunktioner, som Apostler og Profeter ifølge det Ny Testamente alene kunne udføre. Det er af højeste Vigtighed at finde det Samfund, som kan bevise, at det ejer en saadan Myndighed. Vi paastaa, at denne Kirke er den eneste, som har den, og endnu er det ikke bleven bevist, at vor Paastand er falsk; thi vi have de Frugter at fremvise, som det sande Evangelium alene kan frembringe. Joseph Smiths Mission vil mere og mere komme til sin Ret i Verden, og Indflydelsen af hans Virksomhed og hans Lærdommes Ægthed gjør sig mere og mere gjældende. Ældste Anthon L. Skanck gjorde nogle vægtige Slutningsbemærkninger og bar et trofast Vidnesbyrd om Ægtheden af Mormonismen, som han havde kjendt i henimod 50 Aar.

Det interessante og aandfulde Møde sluttedes med Aflyngelse af en Anthem, Takfjælselse af Præs. Stevensen.

Mandag Formiddag afholdtes et Præstedømmemøde i Konferencens Hovedkvarter, Nedre Møllenberg 79, hvor hver enkelt Missionær aflagde Rapport over sin personlige Virksomhed og udtalte sine Følelser. Præsident Jensen gav gode Raad og Formaninger og udtrykte sin store Anerkjendelse af Brødrenes gode Arbejde i de forløbne 6 Maanedes i et Land med saa mange geografiske Banstieligheder som det nordlige Norge, hvor Israæl er spredt over Hundreder af Holme og Stjær; men naar vi gjøre vor Pligt, vil Herren, hvis Vilde vi gaa, selv om Frugterne synes ringe, velsigne os desmere.

Efter nogle hjertelige og opmuntrende Bemærkninger af Ældste Anthon V. Stauchy sluttede denne Mødet med Bøn.

Mandag Aften holdt Præs. Jensen et Foredrag, ledsaget af Illustrationer, om Utah og Folket der, som den store Forsamling lyttede til med udelst Opmærksomhed.

Tirsdag Aften afholdtes Sakramentmøde i Lokalet i Thomas Angelsgade, hvor de Hellige nød det hellige Maaltid i Hjertets Enfoldighed og med barnlig Glæde over Guds Godhed og Naade til dem. En rig Fylde af Guds Aand søltes, og Vidnesbyrd og Takfigelse fremsførtes af mange af de Tilstedeværende. Alle sølte de til at fornye deres Pagter og Løfter med Herren om fortsat at tjene ham tro.

Senere paa Aftenen afholdtes en lille Afskedsfest for Missionærerne hvor en behagelig, glad og taknemlig Følelse udgik fra Hjerte til Hjerte, og da den lille Flok henimod Midnat gik hver til sit, var det med den Følelse, at Konferencen fra Begyndelse til Ende havde været en aandelig Pintse for enhver trofast, varmhjertet Sidste-Dages Hellig, og et hjerteligt „paa Gjensyn“ fyldte Enhver.

Alvin E. Olsen.
Konference-Sekretær.

Tankeprog.

Tro kun ej, at Verden vil mage sig selv,
Saa hver din Tde den vil hædre.
Nej, Noget gaar vrangt
Gjennem hele Livet langt;
So snarere du veed det, des bedre.

Jeg deler ej din Tro, du stærke Drømmer;
Det stiller ej, hvor Aanden bærer Bud.
Thi Alt, som stort og ædelt om os strømmer,
Det dyrker jeg, fordi jeg dyrker Gud.

Indhold:

Var Kristus en virkelig historisk Person	353	Politimester Buch og Mormonerne	362
Khs Mismødet bort	359	Missionsnyheder	364
Redaktionelt:		Efteraarskonferencen i Trondhjem	365
Til Præster og Presse i hele Skandinavien	360	Tankeprog	368
Broder F. F. Samuelsen i den danske Rigsdag	361		

Udgivet og forlagt af Andrew Jensen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (S. Petersen).